

[Justitsministeren.]

tilfælde tydeligt adskiller sig fra normale trafikforhold. Først når dette foreligger, er der ret og pligt for justitsministeriet til at skride ind.

Man må yderligere huske, at baggrunden for bestemmelsen i § 57, stk. 4, er, at folketinget har forkastet et forslag om generel hastighedsbegrænsning i tæt bebyggede områder; § 57, stk. 4, går ikke specielt på tæt bebyggede områder, men omhandler enhver vejstrækning, om hvilken det gælder, at her køres der erfaringsmæssigt for hurtigt, eller at særlige omstændigheder her tilsiger en fartbegrænsning, og baggrunden er, at man ikke ville have en hastighedsbegrænsning omfattende alle bebyggede eller tæt bebyggede områder. Det er det, jeg ønsker at understrege.

Derfor er jeg ikke enig med det ærede medlem hr. Vagn Bro, når han siger, at man i dag er i vildrede med, hvad det drejer sig om. Det er man i virkeligheden ikke. Vi har bestemmelsen i § 57, stk. 4, og jeg har i udvalget med en række eksempler redegjort for, hvorledes denne bestemmelse i praksis er anvendt, for den række af tilfælde, hvor vi har kunnet fastsætte en hastighedsbegrænsning på 50 km, i nogle tilfælde 40 km, i andre 60 km, og jeg har redegjort for de situationer, hvor der ikke i bestemmelsen var baggrund for at fastsætte en hastighedsbegrænsning, fordi vi stadig måtte have i erindring, at folketinget ikke ville have en generel bestemmelse om hastighedsbegrænsning i bebyggede eller tæt bebyggede områder.

Jeg vil i den forbindelse gerne sige til det ærede medlem frk. Helga Pedersen, at også jeg er lidt forbavset over, hvad rigspolitichefen siger herom i sin erklæring, for rigspolitichefen kan ikke være uvidende om, at i de tilfælde, hvor jeg har ændret indstillingerne fra hans egne folk og fra vejmyndighederne, har det altid været i retning af at fastsætte hastighedsbegrænsning. Jeg er aldrig gået imod et forslag fra udvalget om at fastsætte hastighedsbegrænsning, men jeg har i adskillige tilfælde tilsidesat udvalgets indstilling for at imødekomme et lokalt ønske, hvor jeg mente at lovbestemmelsen i § 57, stk. 4, kunne dække mig.

Må jeg dernæst sige: hvis man tænker sig, at vi skulle fastsætte en gradueret

hastighedsbegrænsning, må man overveje konsekvenserne heraf. Jeg har sagt i udvalget, at hvis mit forslag gennemføres, vil den altovervejende hovedregel blive en hastighedsbegrænsning i tætbebyggede områder på 50 km, men at undtagelse herfra kan gøres, hvor forholdene taler derfor. Enten — og det vil nok blive de færreste tilfælde — vil man sætte en lavere grænse, eller — noget hyppigere — vil man sætte en højere grænse, nemlig ved udfaldsvejene fra byområderne, hvor disse vejes karakter taler derfor, altså brede veje med flere kørebaner i hver retning, med midterrabat, med cykel- og med gangstier; i det hele taget hvor forholdene taler for, at det er forsvarligt, og hvor det kan være nødvendigt for at undgå en trafikophobning i myldretidene, vil det være hensigtsmæssigt at fastsætte en højere grænse.

Men hvis man tænkte sig, at vi i hvert enkelt tilfælde, for hvert enkelt tætbebygget område, skulle fastsætte en ganske bestemt fartgrænse, så må man være klar over, at det ville kræve et administrativt apparat af et omfang, som i virkeligheden ingen vil acceptere. Vi kan ikke konkret bedømme forholdene i 6 000 tætbebyggede områder, alene af den grund, at så fintmærkende kan en vurdering aldrig være, at vi kan sige med bare nogenlunde sikkerhed: her er 40 km rigtigt, her 60, her 35, her 55, eller hvad man nu vil. En gennemsnitsregel må til, som kan fraviges, hvor forholdene åbent taler derfor, og jeg vil gerne føje til, at man må huske på, at det, det her drejer sig om, er jo ikke at tilsidesætte hovedbestemmelsen om farten afpasset efter forholdene; det drejer sig kun om at fastsætte en maksimal hastighed, ikke at fastsætte en minimal hastighed eller overhovedet en hastighed, som trafikken skal afvikles efter, for det kan man ikke. Der er tale alene om en maksimal hastighed, men således, naturligvis, at hovedreglen stadig består.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann nævnte det svenske system, og jeg vil da have lov til at sige, at jeg mener, jeg har søgt at imødekomme det ærede medlem. Jeg har stillet et ændringsforslag, som i sin ordlyd fuldkommen følger den svenske lovgivning, og jeg vil føje til og gentage, hvad jeg har sagt, at min hensigt er at gennemføre variationer, hvor sådanne er